

EMLÉKARANYKOR MOZAIKJAI

--- mindig félttem a Tiszától, a virágzó víztől,
és elképzélődtem Toscanába, ahol Fra Angelico női
öleltek, és mindig közel kerültek a kékhez,

és a fészületről leemelt test levegőjét
ragyogták színeivel a falakra,
mert meggyújthatták hajukkal a halált, és kicsiny
szamarak jöttek az égert tikkasztó könnyük rétjeiről.

És ekkor oly érthetetlen lett bennem a szülőföld,
a virágok iszonyú belátása. De, ugye, sivatagom végén
feláldozhatom a sivatagot, és aztán ragaszkodhatom még
a közbeeső utakhoz, meg a szél tágra nyílt
gyertyáihoz, melyek eltévedtek a tengeren.

*

Feszület test,
kit leemelnek a szürkületről
az aranyfejű asszonyok -
és a szélről,
a fák remegéséről,
aztán az időről.

Fáj még,
hogy a szerető öle
az anyáé is,
patyolatban és hullámverésben,
amikor juhok hozzák
az élet emlékét annak,
aki áttűnt a lombokon és a madarakon.

Hogy benne vagy-e
a tört fényű mozaikokban,
hajad mélysége méri,
és a magány ragyogása,
mely fehér állatokat idéz
arcok végtelen elfordulását nézni.

Ez, drága, talán a szerelmünk,
gömbfák zöldje és a sírás tükréből
kilépő asszonyok messzesége
az égbolt hullámain,
hullámain a megváltásnak

*

Fényességbe törő omlás.
Hát hallgass, csak hallgass.
Fekete evezők kísértik árnyukat.

Az arcok lehozhatatlanok a földre,
bár telenézik arannyal és fákkal a tengert,
és látják szemük végtelen távozását.

Galamb-szárnyakban felhő foszlik,
hullámokon tévednek el a templomok is -
és fáklyák, dobok, maskarák.

Most visszatérhetsz a mozaikba,
a Nap lepkéje vörösen követ,
állj be a falba, fehérén. Meztelen,

hiszen a kínszenvedés térdelését
úgyis szégyellnéd felmutatni immár.
Ami ezután lesz: kendők szétrepült tömege.

Olykor-olykor megtorpan
szememen némely hópehely,
még gyermek, alig november,
mint ha még gólya kelne szárnyra
a ködben, és amíg térése tart,
tollazata két színtömeg.

Nézés-neszeimből a derű felfakad:
élve is, halva is ugyanaz:
levegőszív -
sugárzik, és ebben
minduntalan elakad.

*

Mirtuszvirágoké az ébredés -
képei a levegőnek.

Én meg árnyékomra lépem
árnyékomat, míg fentről holtak
szőlőfürt-sokadalma világol szerteszét,
és hullik folyton-folyvást odáig,
ahol az enyészet véget ér.

*

Kerekén forog a kerék
hó illik a hóra,
így történik, ami történik, Istenem:
perceidnek perceink a mutatója.

Örülök én bárminek,
ha az akár a semmisem éppen,
elém tárul - egyszer - a világod,
ahogy majd vakultomban is
a szemeddel nézem.

*

Mert, drágám, ha igaz: az örült nyelvet
ingatja a lét - a mennybolt egész sötétjét
havazza a tél. Hőörömkönnyek,
meg holtvirágreszketés.
Magunkban jöttünk, és magunkban megyünk,
nincs mással inteni.

Jaj, drágám, te, szűz-téboly lebegés,
ingatod te is a létet,
míg ő test-pillanatokra tördeli azt,
ami sosem egész.

*

Összesei a levegőnek - körülvesznek.
Bennük nézegetem, pipázva kerti széken,
citrom-, narancs- és gránátfáim csemete
éppenségét. Derűállapotom az övék,
és várom,
ösztön-nesz létkeltésük
mikor lesz az is,
ami én.